

Motion

1978/79: 2564

av Rolf Hagel och Alf Lövenborg

med anledning av proposition 1978/79: 112 om regionalpolitik

Propositionen tangerar svenskt ministerrekord i fråga om höga målsättningar, välvilja, ljusa förhoppningar och total brist på konkreta förslag. Varken en ny indelning i stödområden, nya beteckningar på stödformerna (lika med överföring av skattemedel till privatföretagare) eller tillsättandet av en professur i regional ekonomi vid Umeå universitet ger "människor i alla delar av landet tillgång till arbete, service och god miljö" vilket enligt propositionen är målet för regionalpolitiken.

Eftersom propositionen grundar sig på Sysselsättningsutredningens delbetänkande (SOU 1978: 62) är det förvånande att arbetsmarknadsministern helt förbiser utredningens konstaterande att "regionalpolitiken innefattar avvägningar mellan olika delar av landet. Detta ställer krav på en för hela landet av de centrala statsmakterna sammanhållen sysselsättningspolitik."

Arbetspartiet kommunisterna ser detta konstaterande som en bekräftelse på riktigheten i de förslag vi ställt om riktlinjer för den ekonomiska politiken. Vi är medvetna om att en sådan maktförskjutning från monopolkapitalet till de folkvalda församlingarna, riksdagen, landstingen och kommunerna, inte kan genomföras under nuvarande majoritetsförhållanden men *nödvändigheten* av en annan ekonomisk maktfördelning framstår som alltmer nödvändig.

Men även under nuvarande kapitalistiska förhållanden kan samhällliga åtgärder sättas in för att "åstadkomma låg arbetslöshet" för att använda en av arbetsmarknadsministerns mindre svulstiga formuleringar (s. 15). I remissvaren till sysselsättningsutredningens betänkande efterlyses från flera instanser just *åtgärder*. "Regionalpolitiken måste göras mera åtgärdsinriktad" skriver exempelvis Socialdemokratiska kvinnoförbundet. Länsstyrelsen i Norrbottens län talar om "byråkratins rundgång".

Men, som framhållits, sådana uttalanden har inte påverkat arbetsmarknadsministern. Däremot har lyhördheten för Svenska arbetsgivareföreningens och Sveriges industriförbunds synpunkter varit påtaglig. Dessa organisationers krav på s. k. "ökad rörlighet" har understrukits i propositionen. På s. 17 framhålles att "det är arbetsmarknadspolitikens uppgift att underlätta den rörlighet som krävs". Vem som avgör vad som "krävs" sägs inte ut — men det är underförstått med nuvarande maktkonstellation.

Arbetspartiet kommunisterna vill tvärt emot vad arbetsmarknadsmi-

nistern framhåller påstå att det är sysselsättningspolitikens huvuduppgift att bereda människorna *arbete* i de regioner — och så långt det är möjligt — på de orter där de är bosatta.

De senaste årtiondenas erfarenheter ger också vid handen att flyttlasspolitiken inte löser några problem vare sig för de enskilda människorna eller för regionerna — den löser bara industrins tillfälliga arbetskraftsproblem. Vi ser det därför som ett hälsotecken att de arbetslösa — framför allt ungdomen — i de mest arbetslöshetsdrabbade regionerna reser sig till kamp för arbete på hemorten i stället för att snällt kvittera ut färdbiljetter på arbetsförmedlingarna.

Sysselsättningsstöd = vinststöd

I propositionen föreslås en kraftig höjning av sysselsättningsstödet. I klartext innebär detta att ännu mera pengar flyttas över från statskassan till privatföretagen. I realiteten innebär det att staten garanterar vinstutdelningen men står utan egentligt inflytande över företagens skötsel.

De miljarder som under senare år gått till företagen har inte förhindrat ökning av arbetslösheten och sjunkande investeringar. Arbetarpartiet kommunisterna anser att statsmedel skall användas på ett framsynt sätt och för att öka och stärka den samhällseliga sektorn av näringslivet. I flera sammanhang har vi understrukt nödvändigheten av att de statliga företagens verksamhet måste baseras på en samhällsekonomisk helhetssyn. Det är en grundförutsättning för att investeringarna i dessa företag skall ge bestående positiva effekter.

Nationalisering

Arbetarpartiet kommunisterna har också krävt en kraftig utökning av den statliga industrisektorn, bl. a. bilindustrin och storföretagen inom övrig tillverkningsindustri. En förutsättning för en ökad sysselsättning totalt, en jämn fördelning av arbetsplatser och en meningsfull regional planering över huvud taget är att den nationaliserade sektorn av näringslivet blir dominerande.

Arbetarpartiet kommunisternas förslag

En annan förutsättning för att "ge människor i alla delar av landet tillgång till arbete, service och god miljö" är att naturtillgångarna tillvaratas och industrins förädlingsgrad intensifieras.

Vi vill här påminna om våra motioner i detta syfte, exempelvis motion 1978/79: 331 om industriell satsning i Jokkmokk, motion 1978/79: 332 om Stålverk 80, motion 1978/79: 386 om industriell satsning i Malmfältskommunerna, motion 1978/79: 543 om skogsnäringen, motion 1978/79: 552 om lokaliseringsspolitiska åtgärder för de mellansvenska industrilänen, motion 1978/79: 658 om fortsatt gruvdrift i Bergslagen

och motion 1978/79: 660 om exploatering av Kaunisvaaramalmen samt motion 1978/79: 2317 om riktlinjer för energipolitiken.

Samtliga dessa motioner innehåller synpunkter och förslag vars genomförande skulle leda till målet för regionalpolitiken.

Arbetarpartiet kommunisterna ser inte regionalpolitiken som en strid mellan olika landsdelar och kommuner om ett begränsat antal arbetstillfällen eller som en permanent huggsexa om olika bidragsformer utan vill se länsstyrelser, landstings och kommuners ambitioner och arbetsinsatser som samverkande faktorer för ett nationellt framåtskridande.

Med hänvisning till det anförda föreslås

1. att riksdagen hos regeringen hemställer om en plan för en för hela landet sammanhållen sysselsättningspolitik,
2. att riksdagen avvisar regeringens förslag om att stimulera s. k. ökad rörlighet,
3. att riksdagen i övrigt som sin mening ger regeringen till känna vad som framhållits i denna motion.

Stockholm den 19 april 1979

ROLF HAGEL (apk)

ALF LÖVENBORG (apk)